

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku K. P., P. K., A. K. i A. K.
przy uczestnictwie K. M. i K. Ś.
o dział spadku,
oraz z wniosku M. M.
przy uczestnictwie K. M., K. Ś., K. P., P. K., A. K. i A. K.
o uzupełniające działy spadków i zabezpieczenie spadków
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy K. P.
od postanowienia Sądu Okręgowego w T.
z dnia 16 lutego 2016 r., sygn. akt I Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Skarżący, K. P., zarzucił zaskarżonemu postanowieniu Sądu Okręgowego z dnia 16 lutego 2016 r. naruszenie art. 172 i 336 k.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c., a wnioski o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnił występowaniem w sprawie pięciu istotnych zagadnień prawnych, dotyczących zasiedzenia nieruchomości przez współwłaściciela w zakresie obejmującym udziały pozostałych współwłaścicieli.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi doniesłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa.

Zagadnienia wskazane przez skarżącego nie mają takich cech. Na gruncie wiążących przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej ustaleń faktycznych dokonanych w sprawie (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) Sąd Okręgowy trafnie bowiem przyjął, że władztwo E. M. i T. M. nad fragmentami spornej nieruchomości nie mogło prowadzić do zasiedzenia przez nich udziału we współwłasności tej nieruchomości ponad przysługujące im udziały. Nabycie w drodze zasiedzenia przez niektórych współwłaścicieli nieruchomości w zakresie obejmującym udziały pozostałych współwłaścicieli zakłada, zgodnie z dominującym w orzecznictwie poglądem, władanie nieruchomością wspólną w charakterze posiadacza samoistnego z wyłączeniem pozostałych współwłaścicieli (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2014 r., V CSK 324/13), a z dokonanych w sprawie ustaleń wynika, że ani E. M., ani T. M. nie zachowywali się w sposób wskazujący na zamiar władania nieruchomością jako całością.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

